

Budapest, 1906. január 30. – Budapest, 1993. június 14.

Szülei paraszti családból származtak, apja rendőr volt. A polgári iskola elvégzése után műbútorasztalos képesítést szerzett. Több munkahelyen dolgozott a szakmájában, majd 1929-ben – tartósabb munkanélküliség után – a csepeli Weiss Manfréd Acél- és Fémművek Részvénytársaság repülőgépgyárában helyezkedett el, műbútorasztalosként. 1922-ben lépett be a famunkások szakszervezetébe, 1931-től a csepeli famunkáscsoport vezetőségi tagja. 1925-ben csatlakozott a Magyarországi Szociáldemokrata Párthoz, hamarosan beválasztották a helyi pártvezetőségbe, 1937-től az MSZDP csepeli szervezetének titkára. 1938-tól 1948-ig a szociáldemokrata párt Budapest környéki végrehajtó bizottságának az elnöke, egyidejűleg az országos pártválasztmánynak is tagja. Részt vett a Vörös Segély tevékenységében. 1939-től 1944-ig a csepeli képviselő-testület tagja. A nyilas hatalomátvétel után a kitelepítés elleni harc és a szabotázs egyik szervezője. 1945 elején az üzemi bizottság feladatát betöltő munkástanács tagja, a Weiss Manfréd-gyár személyzeti főnöke. 1945 nyaratól a WM üzemi bizottsági elnöke. 1945 és 1948 között a Csepeli Nemzeti Bizottság tagja, bekerült a képviselő-testületbe és a Pest-Pilis-Solt-Kiskun megyei törvényhatósági bizottságba. 1945. június 24-én az Ideiglenes Nemzetgyűlés képviselőjévé választották. 1945. november 4-től az SZDP nagy-budapesti listáján nemzetgyűlési, majd 1947. augusztus 31-től országgyűlési képviselő. Számos társadalmi funkciót is betöltött: alelnöke volt a Magyar Vöröskeresztnek, első elnöke 1945 után a csepeli sportegyesületnek, a később Jedlik Ányosról elnevezett bencés gimnázium egyik megalapítója. 1948. februárban az MKP és SZDP egyesítését előkészítő baloldali vezetők kizárták a pártból, tisztségeiről lemondatták, 1948. április 26-án bejelentették "lemondását" mandátumától. 1950. június 14-én letartóztatták. A Piller Gyula és társai ügy nyolcadrendű vádlottjaként a Budapesti Katonai Bíróság 1950. augusztus 29-én másodfokon – koholt vádak alapján - életfogytiglani fegyházra ítélte. 1956. március 29-én szabadult. Szakmájában helyezkedett el. 1956 októberében a kerületi nemzeti bizottság elnöke. Tagja lett az október 31-én újjáalakult SZDP vezetőségének. November 4. után három napra őrizetbe vették, de eljárás nem indult ellene. Nyugdíjazásáig visszatért szakmájába. 1958-ban rehabilitálták.